

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 58/02-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. júna 2002 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Alexandra Bröstla a Jána Klučku prerokoval sťažnosť J. H., bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. I R, K., vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 575/98, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 330/95 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 575/98 konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. H. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie vo výške 25 000 Sk (slovom: dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 10. apríla 2002 doručené podanie J. H. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., označené ako „Sťažnosť podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky“.

Sťažovateľka uviedla, že 22. decembra 1997 podala na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) návrh na začatie konania o rozvod manželstva, ktoré sa na tomto súde vedie pod sp. zn. 19 C 575/98. Okresný súd uznesením z 23. januára 1998 uložil sťažovateľke, aby v lehote 15 dní od jeho doručenia odstránila nedostatky návrhu, čo sťažovateľka urobila 2. marca 1998. Okresný súd nariadil termín pojednávania na 25. február 1999 a na 14. september 1999 za účelom doplnenia dokazovania. Sťažovateľka vznesla 16. septembra 1999 námietku zaujatosti voči pojednávajúcemu sudcovi JUDr. P. K. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 18 Nc 102/99 z 29. októbra 1999 nevyhlásil predsedu senátu okresného súdu JUDr. P. K. z prejednávania a rozhodovania v označenej veci. Sťažovateľka ďalej uviedla, že vo veci uvedenej sp. zn. podala sťažnosť adresovanú Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky, pracovisku Košice, ktorá bola postúpená predsedovi okresného súdu. Predseda okresného súdu listom z 5. novembra 1999 (sp. zn. Spr 2394/99) oznámil sťažovateľke, že jej sťažnosť nie je dôvodná, a poukázal na veľkú pracovnú zaťaženosť sudcov okresného súdu, ktorá bráni urýchlenému konaniu vo veciach.

Podaním z 26. novembra 1999 sťažovateľka predložila okresnému súdu splnomocnenie udelené na zastupovanie vo veci advokátke JUDr. I. R. a prostredníctvom nej podaním z 10. januára 2000 požiadala okresný súd o nariadenie pojednávania (opätovne tak urobila aj podaním z 21. júna 2000). Podľa sťažovateľky okresný súd nariadil vo veci tri ďalšie pojednávania na 4. apríl 2000, 25. október 2001 a na 12. február 2002, pričom všetky

tieto pojednávania boli odročené pre neustanovenie sa odporcu a z dôvodu, že „u odporcu nebolo vykázané doručenie predvolania na pojednávanie“.

Z uvedených skutočností pre sťažovateľku vyplýva, že „nepochybne... v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 19 C 575/98, v ktorom som ja účastníčka, došlo k prietahom. Lehoty, ktoré uplynuli medzi jednotlivými pojednávaniami vo veci sú neprimerane dlhé a podľa mojej mienky, nijako nezdôvodniteľné“. So zreteľom na to sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Právo sťažovateľky na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR a v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo postupom Okresného súdu Košice II porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd Košice II konal vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 19 C 575/98 bez prietahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 200. 000,- Sk“.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí 17. apríla 2002 a keďže nezistil dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), prijal ju na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ústavný súd výzvou z 25. apríla 2002 požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie ku konaniu ústneho pojednávania v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Rovnakú výzvu (v rovnakom termíne a s rovnakou lehotou) na vyjadrenie ústavný súd zaslal aj sťažovateľke.

Sťažovateľka v odpovedi na výzvu z 26. apríla 2002 (doručenej ústavnému súdu 29. apríla 2002) oznámila ústavnému súdu, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v tejto veci.

Stanovisko predsedu okresného súdu k sťažnosti sťažovateľky bolo doručené ústavnému súdu 13. mája 2002. Predseda súdu v ňom uviedol:

„V celom rozsahu poukazujem na obsah Spr. 2394/99, ktorá tvorí prílohu podanej sťažnosti. Následne boli vo veci určené termíny pojednávania na dni 4. 4. 2000, 25. 10. 2001 a 12. 2. 2002, pričom posledných dvoch z týchto pojednávani sa nezúčastnila ani samotná sťažovateľka napriek tomu, že bola riadne a včas predvolaná.

V súvislosti s podanou sťažnosťou poukazujem aj na skutočnosť, že v dôsledku pretrvávajúceho vysokého nápadu na občianskoprávnom úseku, ako aj personálneho oslabenia tohto úseku v priebehu tohto kalendárneho roka sa počet nevybavených vecí v jednotlivých súdnych oddeleniach neustále zvyšuje aj u JUDr. P. K. je ich počet k 31. 3. 2002 670, z tohto 296 vecí je starších ako dva roky. Takýto stav neumožňuje rozhodovanie vecí v účastníkmi predpokladaných lehotách.“

Predseda okresného súdu súčasne oznámil, že „netrvá na tom, aby ústavný súd konal vo veci samej na ústnom pojednávaní“.

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia jej základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov ...“ Domáhala sa tiež vyslovenia porušenia jej práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) na prerokovanie vecí v primeranej lehote.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno dosiahnuť len právoplatným... rozhodnutím. Nestačí, ak štátny orgán vo

veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

Preskúmaním doterajšieho konania okresného súdu ústavný súd z vyžiadaného spisu vo veci sp. zn. 19 C 575/98, doručeného ústavnému súdu 13. mája 2002, zistil nasledovné skutočnosti:

Po doručení žiadosti o rozvod manželstva sťažovateľky na okresný súd 22. decembra 1997 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 25. február 1999, na ktorom bola vypočutá navrhovateľka i odporca. Keďže sťažovateľka navrhla vypočuť vo veci ako svedka svojho otca, okresný súd pojednávanie za účelom jeho predvolania a vypočutia odročil na neurčito.

Sťažovateľka ďalej podala na okresný súd žiadosti o urýchlenie konania vo veci rozvodu doručené okresnému súdu 14. júna 1999 a 12. júla 1999, adresované pojednávajúcemu sudcovi. Vo svojom ďalšom podaní doručenom okresnému súdu 27. augusta 1999 uviedla, že svoju dcéru V. umiestnila „v psychiatrickej liečebni mimo K. z dôvodu vyhrážok jej otca“, a požiadala „o určenie výživného podľa § 76 ods. 1 a... , aby (pozn.: otec) platil výživné v nevyhnutnej miere“, pretože jej „z dôvodu neurčenia výživného... zastavili rodinné prídavky“.

Na pojednávaní 14. septembra 1999 okresný súd za účasti sťažovateľky a bez účasti odporcu odročil pojednávanie na neurčito „za účelom zistenia terajšieho bydliska žalovaného, po zistení ktorom účastníci konania budú opätovne volaní, kol. opatrovník pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty“.

Sťažovateľka v liste okresnému súdu zo 16. septembra 1999 vzniesla námietku zaujatosti pojednávajúceho sudcu a žiadala, aby vec bola prikázaná inému sudcovi na prejednanie a rozhodnutie. O námietke zaujatosti sťažovateľky Krajský súd v Košiciach rozhodol 29. októbra 1999 tak, že predseda senátu okresného súdu nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 19 C 575/98.

Sťažovateľka 17. novembra 1999 splnomocnila na zastupovanie v predmetnej veci advokátku JUDr. I. R.

Podaniami z 10. januára 2000 (doručené okresnému súdu v ten istý deň) a z 21. júna 2000 (doručené okresnému súdu 22. júna 2000, nie je doložené v súdnom spise) právna zástupkyňa sťažovateľky požiadala okresný súd o nariadenie pojednávania vo veci.

Na pojednávaní 4. apríla 2000 za účasti sťažovateľky a bez prítomnosti odporcu, kolízneho opatrovníka i predvolaného svedka (právna zástupkyňa sťažovateľky predložila potvrdenie z 20. marca 2000, v ktorom sa uvádza, že zdravotný stav svedka nedovoľuje, aby sa dostavil a vypovedal ako svedok na pojednávaní 4. apríla 2000) okresný súd odročil pojednávanie na neurčito s tým, že „bude požiadany Okresný úrad Košice IV, ako aj Okresný úrad Poprad, či odporca je evidovaný na Úrade práce, odkedy, či poberal a v akej výške príspevok pred nástupom do zamestnania“.

Okresný súd výzvou z 8. októbra 2001 požiadal Okresný úrad práce Poprad o podanie správy, či odporca pobera príspevok v nezamestnanosti, resp. či je evidovaný na úrade práce. V odpovedi Okresného úradu práce Poprad doručenej okresnému súdu 19. októbra 2001 Okresný úrad práce Poprad oznámil, že menovaný nebol a nie je vedený v evidencii nezamestnaných a nepoberal podporu v nezamestnanosti.

Okresný súd na pojednávaní 25. októbra 2001 za účelom predvolania a vypočutia účastníkov konania po zistení, že sa nedostavili účastníci konania, pojednávanie odročil na

neurčito. Pojednávanie okresného súdu konané 12. februára 2002 sa tiež odročilo na neurčito, „za účelom zistenia terajšej adresy odporcu“.

III.

Ústavný súd pri vyhodnotení doterajšieho konania okresného súdu vo veci sp. zn. 19 C 575/98 s použitím troch označených základných kritérií dospel k nasledovným záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, predmetom konania pred okresným súdom je návrh na rozvod manželstva, ktorý je spojený s konaním o výživné, o výchovu a styk s maloletými deťmi. Napriek tomu, že ide o vec právne a fakticky pomerne zložitú, pri účinnejšom a najmä dôraznejšom postupe okresného súdu by sa konanie urýchlilo. Osobitne obdobia od 6. marca 1998 do 26. januára 1999 (t. j. viac ako 11 mesiacov) a od 4. apríla 2000 do 8. októbra 2001 (t. j. viac ako 11 mesiacov) súvisiace so zisťovaním adresy odporcu nemožno spájať s právnou alebo faktickou zložitost'ou veci.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z hľadiska hodnotenia uvedeného kritéria nemožno vysloviť záver, že s'ťažovateľka zásadne prispela k zdĺhavosti konania. Ústavný súd zistil, že s'ťažovateľka sa zúčastnila na nariadených pojednávaniach (okrem pojednávanií 25. októbra 2001 a 12. februára 2002, keď sa na pojednávaní zúčastnila iba jej právna zástupkyňa), že využila možnosť s'ťažnosti na priet'ahy v konaní vo vzťahu k orgánu štátnej správy súdov. Okrem toho sa v priebehu prvej polovice z celkovej dĺžky doterajšieho konania viacnásobne domáhala nariadenia pojednávania, resp. konania okresného súdu, ktoré by viedlo k právoplatnému rozhodnutiu vo veci jej návrhu na rozvod manželstva. Ústavný súd ďalej pri skúmaní správania s'ťažovateľky zistil, že na pojednávania nariadené na 25. október 2001 a na 12. február 2002 bola predvolaná za účelom vypočutia. Tým, že sa na tieto

pojednávania nedostavila, čiastočne sa podieľala na zbytočných priesťahoch v konaní v tomto období (6 a pol mesiaca).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní toho, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu označeného základného práva, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to tak v dôsledku jeho nekonania (bez existencie zákonnej prekážky), ako aj v dôsledku jeho konania, ktoré nesmerovalo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky vo veci, s ktorou sa obrátila na súd.

Ústavný súd zistil, že výsledkom konania (postupu) okresného súdu nie je ani po viac ako štyri a pol roku rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ ide o zbytočné priesťahy súvisiace s konaním okresného súdu v uvedenom období, ústavný súd konštatoval, že tento súd pri zisťovaní skutkového stavu nekonal plynulo a dôsledne. V období od 6. marca 1998 do 26. januára 1999 (viac ako 11 mesiacov) okresný súd neurobil vo veci žiadny úkon. Od pojednávania 14. septembra 1999, resp. od pojednávania 4. apríla 2000 (viac ako 18 mesiacov, resp. do obdobia podania sťažnosti na ústavný súd (viac ako 24 mesiacov) okresný súd bezvýsledne zisťoval „bydlisko a adresu žalovaného“. Pritom konal tak napriek tomu, že mohol a bol povinný postupovať podľa § 29 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý výnimočným spôsobom rieši takéto situácie. Toto riešenie je prípustné aj v konaní o rozvod manželstva, najmä v takom prípade, ak už odporca bol vypočutý (25. február 1999).

Okresný súd v období od 8. októbra 2001 do 12. februára 2002 síce pripravoval pojednávania a konal, ale obe nariadené pojednávania (25. októbra 2001 a 12. februára 2002) odročil z dôvodov nedostavenia sa účastníkov konania.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné priesťahy v súdnom konaní (II. ÚS 40/97, III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu na občianskoprávnom úseku či námietka personálneho

oslabenia tohto úseku v priebehu roka a v tej súvislosti veľkého počtu nevybavených vecí nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

Ústavný súd uvedený postup okresného súdu vyhodnotil ako konanie, ktoré nesmerovalo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky v jej veci, a teda ako také, ktoré spôsobilo zbytočné prietahy vo veci sp. zn. 19 C 575/98.

Keďže po prerokovaní sťažnosti sťažovateľky ústavný súd zistil, že vo veci sp. zn. 19 C 575/98 okresný súd nepostupoval spôsobom, ktorý by viedol k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky vo veci, s ktorou sa na tento súd obrátila, bolo potrebné rozhodnúť tak, že zbytočnými prietahmi v uvedenom konaní došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Sťažovateľka sa v sťažnosti domáhala, aby ústavný súd na základe čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu konať vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 19 C 575/98 bez prietahov. V zmysle čl. 127 ods. 2 druhej a tretej vety ústavy „Ak porušenie práv alebo slobôd podľa ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň veci vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa ods. 1, obnovil stav pred porušením“.

Keďže ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu v jej veci.

Keďže ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľky, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadost'učinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľka požadovala za porušenie jej označeného základného práva finančné zadost'učinenie vo výške 200 000 Sk. V zdôvodnení k tomuto bodu sťažnosti uviedla:

„Domnievam sa, že doba 5 rokov je nezdôvodniteľná a neospravedliteľná, pretože súd aj v prípade neznámeho pobytu odporcu, má k dispozícii také procesné prostriedky, ktorými môže zabezpečiť plynulosť konania a jeho primeraný rýchly priebeh. Stav právnej neistoty, ktorému som v dôsledku nečinnosti odporcu vystavená, spôsobuje pretrvávanie môjho osobného statusu, ktorý už na začiatku konania nemal svoje opodstatnenie. Neskončenie konania o rozvod manželstva bráni uzavretiu prípadného ďalšieho manželstva. Ak by sa mi v tejto situácii narodilo dieťa, ktorého prírodným otcom by nebol môj súčasný manžel, znamenalo by to nevyhnutnosť ďalšieho konania o zapretí otcovstva. Táto situácia sa dotýka aj detí pochádzajúcich z nášho manželstva, pretože aj ich postavenie, predovšetkým zverenie do výchovy na čas po rozvode, je neistá. Neskončenie konania ma núti zotrvať v manželstve, ktoré už dávno neplní svoje spoločenské poslanie. Prebiehajúce konanie má svoj dopad aj v oblasti týkajúcej sa mojich majetkových pomerov a iných právnych vzťahov. Ak takýto stav navodzuje svojou nečinnosťou orgán, ktorého úlohou je ochrana zákonnosti, vyvoláva to vo mne stratu dôvery k tomuto orgánu.“

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody.

Ústavný súd konštatoval, že v konaní pred všeobecným súdom prvej inštancie, ktoré trvá štyri a pol roka, došlo k zbytočným priet'ahom v celkovej dĺžke 36 mesiacov. K časti týchto zbytočných priet'ahov v dĺžke šesť a pol mesiaca prispela aj sťažovateľka tým, že sa nezúčastnila na posledných dvoch pojednávaniach vo veci, hoci mala byť v ich rámci vypočutá.

V konkrétnych okolnostiach prípadu ústavný súd vidí nemajetkovú ujmu sťažovateľky v jej pretrvávajúcom pocite neistoty vyplývajúcej zo situácie, keď s manželom nežije v spoločnej domácnosti od roku 1997 a keď v súvislosti s jej návrhom na rozvod manželstva nie sú právne riešené otázky jej osobného statusu, ktoré dokonca vyžadujú osobitnú rýchlosť súdneho konania. Ústavný súd vidí nemajetkovú ujmu aj v pocitoch márnosti a nespravodlivosti sprevádzajúcich porušovanie základného práva sťažovateľky na konanie súdu bez zbytočných priet'ahov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2002